

רע"פ 2278/21 - יוהן סרוסי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2278/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: יוהן סרוסי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפ"ג 22048-01-21 מיום 22.3.2021 שניתן על ידי השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' ניר נאוי

בשם המבקש: עו"ד תמיר מדר

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' ניר נאוי) ב-עפ"ג 22048-01-21 מיום 22.3.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (סגן הנשיאה מ' מזרחי) ב-ת"פ 18444-04-18 מיום 27.12.2020.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן הכולל ארבעה אישומים שונים המתארים שלושה אירועים של אלימות פיזית ומילולית כלפי בת זוג, ואירוע נוסף של הפרת הוראה חוקית.

על פי שני האישומים הראשונים, ביום 10.2.2018, המבקש קילל את בת זוגו (להלן: המתלוננת) במהלך וויכוח מילולי שהתפתח ביניהם, ובהמשך אחז בכתפה, דחף אותה, והפילה לקרקע תוך שגרם לה לחבלות.

בעקבות כך, קצין משטרה שהורה על שחרור המבקש ממעצר אסר עליו להיכנס לביתם ולהיפגש עם המתלוננת לתקופה של שבעה ימים. אולם, שעות ספורות לאחר מכן שב המבקש לביתו, ומשהבחינה בו המתלוננת הטיח בפניה, בין היתר: "מה נראה לך שתגידי לי מה לעשות".

באישום השלישי נטען כי מספר חודשים לפני כן, ומספר ימים לאחר לידת ביתם המשותפת, המבקש סטר בחוזקה למתלוננת בעודה במחלקת היולדות בבית החולים, לאחר שנודע לו כי חברה לעבודה עתיד לבקרה.

לבסוף, באישום הרביעי נטען כי כשנה עובר לתקיפה הראשונה, דחף המבקש את המתלוננת על רקע וויכוח נוסף בין השניים.

בגין מעשים אלו, יוחסו למבקש עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק זה; ושתי עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

3. בית משפט השלום הרשיע את המבקש על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

4. בגזר דינו, שקל בית משפט השלום, בין היתר, את חומרת מעשי המבקש: חוסר שיתוף הפעולה מצידו עם שירות המבחן וסירובו להשתלב באפיקי השיקום שהוצעו לו בכמה הזדמנויות שונות על פני תקופה ממושכת של קרוב לשנתיים – אף לאחר שהוזהר כי התנהלותו עלולה להוביל לעונש הכולל מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

בנסיבות אלו, בית משפט השלום גזר על המבקש עונשים של 10 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה שיש בה "יסוד של אלימות כלפי הגוף", למשך שלוש שנים; וחודש מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית, למשך שלוש שנים.

5. ערעור המבקש על גזר הדין נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 22.3.2021.

נקבע, כי יש לנקוט בענישה מחמירה כלפי עבירות אלימות בתוך המשפחה. זאת בפרט בנסיבות המקרה דנן, שבמסגרתן ניתנו למבקש "אין ספור הזדמנויות" לקחת חלק בטיפול שירות המבחן, והוגשו בעניינו לא פחות מ-8 תסקירים, אולם הוא לא עבר דרך טיפולית שיקומית באופן המאפשר סטייה לקולא ממתחם הענישה.

6. מכאן הבקשה שלפניי למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ובקשתו לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר עליו עד להכרעה בבקשה למתן רשות ערעור.

במסגרת בקשתו למתן רשות הערעור, טוען המבקש כי שגו בתי המשפט בערכאות הקודמות בקביעתם כי לא שיתף פעולה עם שירות המבחן והחמירו עימו מטעם זה; וכי ננקטה כלפיו אכיפה בררנית באופן העולה כדי עיוות דין.

לטענת המבקש נגרם לו "אי צדק קיצוני", וטענותיו מעוררות סוגיות מהותיות, באופן המצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד החורגים מעניינו הפרטי של המבקש, המעוררים סוגיה עקרונית רחבת היקף, או כאשר נגרם למבקש אי צדק קיצוני או עיוות דין (רע"פ 2309/21 ז'גסטיבסקי נ' מדינת ישראל (8.4.2021)).

זאת ועוד, רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים נדירים בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 2151/21 דהן נ' מדינת ישראל (7.4.2021)).

כפי שיובהר להלן, הבקשה שלפני אינה עומדת באמות המידה האמורות, ודי בכך בכדי לדחותה.

8. טענות המבקש, הממוקדות בעניינו הפרטני, נדונו בפני שתי ערכאות – ונדחו, ואין בהן כדי להצדיק מתן רשות ערעור בגלגול שלישי.

יתירה מזאת, בנסיבות המקרה דנן, איני סבור כי העונש שנגזר על המבקש מחמיר עימו יתר על המידה.

בית משפט זה שב ועמד על חומרת עבירות האלימות כלפי בן זוג בהן הורשע המבקש, ועל הגישה המחמירה שיש לנקוט כלפי מבצעה – וזאת בין היתר לנוכח הפגיעה בשלמות גופו, בביטחונו, בכבודו ובשלוות חיו.

הדברים אמורים ביתר שאת במקרים שבהם בן הזוג האלים לא מביע נכונות לשיקום ומפר צווי הרחקה שהוצאו נגדו, כבעניינו. זאת, שכן במקרים אלו עלול להתעורר חשש ממשי מהישנות העבירות והסלמתן, ועל כן יש לנקוט בענישה אשר תרחיק את בן הזוג האלים מהקורבן, בתקווה כי זו אף תביא להרתעתו ותמנע ממנו מלשוב על מעשיו בעתיד (ראו גם רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021)).

9. הבקשה נדחית אפוא, וממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש.

ניתנה היום, כ"ט בניסן התשפ"א (11.4.2021).

ש ו פ ט

עמוד 3
